

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

Kyed en Række forskellige Bemærkninger, som gør det nødvendigt for mig at opholde mig noget ved hans Tale. Det ærede Medlem gjorde gældende, at de Oplysninger, der var tilstillet Finansudvalget vedrørende Statsbanernes Regnskaber over en længere Aarrække, underbyggede den Paastand, han fremsatte under anden Behandling af Finansloven, nemlig at Statsbanernes Underskud var ca. 40 Mill. Kr., og at Underskuddet havde været stærkt stigende og i Løbet af de sidste 5—6 Aar var vokset med 10 Mill. Kr. Det ærede Medlem fremsatte, som man erindrer, under anden Behandling en Række forskellige Udtalelser om Statsbanernes Driftsregnskaber, som tilsammen mandede ud i, at Statsbanernes Underskud var betydelig forøget; det betyder i det ærede Medlems Fortolkning Tilskuddet fra Staten til Statsbanerne paa de forskellige Konti. Og, sagde det ærede Medlem, de Forbedringer af forskellig Art, der er tilvejebragt, maa betales med dyrere Drift. Man kan køre hurtigt og bekvemt; men man kører samtidig dyrere og dyrere, sagde det ærede Medlem.

Nu har det ærede Medlem, støttet til de Oplysninger, der foreligger fra Ministeriet for offentlige Arbejder om disse Regnskabsaar, benyttet Lejligheden til at gentage sin Paastand her i Dag, og han har tillige givet det Udseende af, at de fremskaffede Oplysninger, Talmaterialet, som det foreligger nu, underbygger denne Paastand. Jeg vil gerne over for det ærede Medlem sige, at dette er ikke rigtigt. Det ærede Medlem ved, at der er foregaaet forskellige Ændringer i posteringsmæssig Henseende, og at disse Ændringer er foregaaet paa fuld legitim Vis og med fuld saglig Begrundelse. Der er foregaaet Ændringer i Regnskabsopstillingen med Hensyn til Afskrivning, med Hensyn til Forrentning af Anlægskapital, med Hensyn til Pensionsudgifterne og paa forskellige andre Omraader, og det ærede Medlem anvendte under sin Omtale af disse Forhold under anden Behandling af Finansloven Udtryk som: man har skaffet sig en papirmæssig Fordel, man har lavet om paa Afskrivningsreglerne, Banerne har nu faaet det indrettet paa den Maade o. s. v., Udtryk, der meget let kunde give en og anden den Opfattelse, hvad der naturligvis ikke har været det ærede Medlems Hensigt, at der ikke var saa overmaade megen reel og saglig Begrundelse for de nye Posteringsregler, men at disse nærmest havde til Opgave at dække Statsbanerne.

Jeg beklager for saa vidt dette, som jeg er klar over, at det ærede Medlem ingenlunde har ønsket at bidrage til en saadan fejl Opfattelse. Han er vidende om, at de foretagne Ændringer, hvad angaar Forrentning og Afskrivning, er godkendt af de 4 store Partier og derfor maa betragtes som i enhver Henseende sagligt begrundede. Det ærede Medlem er endvidere vidende om, at Nedsættelsen fra 5 til 4½ pCt. af Forrentningen af Anlæggene ikke er en Ordning, der har Relation alene til Statsbanerne, men at denne Rentesats gælder paa hele Finansloven, og det ærede Medlem ved tillige, at den ændrede Postering af Pensionsudgifterne, hvorefter der fra Statsbanerne til Finansministeriet overføres 12 pCt. af Lønningerne foruden de af Tjenestemandene selv indbetalte 5 pCt., anses for tilstrækkelig til som Præmie at dække de kommende Pensionsbyrder, hvorfor der heller ikke med Rimelighed kan stilles større Krav til Banerne end dem, som stilles nu.

Det ærede Medlem nævnte endvidere et Forhold, som skulde have medført, at Statsbanerne havde faaet en gunstigere Stilling end tidligere og en Stilling, som i Virkeligheden gav Banerne en Præference. Det drejer sig om Statsbanepersonalets Sygekasse. Det ærede Medlem omtalte dette Forhold; det betyder ikke saa forfærdelig meget i Penge, ca. ½ Mill. Kr. om Aaret, men jeg vil dog gerne gøre et Par Bemærkninger ogsaa om denne Sag.

Forholdet er det, at i den nye Lov vedrørende Statsbanernes Sygekasse, som traadte i Kraft den 1. April 1934, indførtes forskellige Ændringer, til Fordel for begge Parter, Staten paa den ene Side og Medlemmerne paa den anden. Indtil da blev der af Statsbanerne ydet et Tilskud til de 2 daværende Sygekasser saa betydeligt, at intet tilsvarende kendtes fra nogen anden Styrelsesgren. Personalet havde længe ønsket større Selvstyre for Kasserne, og Statsbanerne ønskede Ændringer, saaledes at Kasserens Forhold til Staten i højere Grad kom til at svare til de almindelige Sygekassers Stilling og Statsbanernes Forpligtelse til, hvad der gælder for andre Styrelsesgrene, og den vedtagne Lov, Loven af 1934, imødekom for saa vidt begge Parter.

Samtlige disse Ændringer i Regnskabsopstillingerne er derfor, som jeg allerede har nævnt, helt ud legitime og i det hele naturlige og vel begrundede, hvad der sikkert ogsaa fra alle Sider vil kunne blive almindelig Enighed om. Men naar dette er Tilfældet, er der heller ingen Anledning til at betvivle, at Formålet med